

Capítol 1

UNA GRAN NOTÍCIA

Aquell dilluns no era com els altres, perquè... ja tenien grup!

La Lara s'havia llevat molt animada. Ni tan sols la presència de la Corcó, la seva germana petita, la va trasbalsar quan la va veure esmorzant a la cuina tan aviat. La tranquil·litat, però, li va durar ben poc.

—Bon dia! —va dir amb un gran somriure quan va seure a taula.

—Bon dia, filla. Vols un got de llet? O prefereixes un suc? —li va preguntar la mare, que encara duia la bata posada.

—Un suc, gràcies! Me'l prenc i marxo, que avui vull arribar aviat a l'insti. He de parlar amb les Diamond abans d'entrar a classe.

A la Lara encara li costava parlar del grup en gènere masculí. Amb la incorporació del Roc se suposava que haurien de referir-se al grup com «els» Diamond, però a ella sempre li sortia l'article en femení.

—El Roc també hi anirà? —va preguntar la Sabrina.

—A tu què t'importa! —va exclamar la Lara mirant-la amb els ulls oberts com taronges a manera d'advertència.

—Qui és aquest Roc? —va preguntar la mare.

—És un diamant negre, el nou del grup de ball —va respondre ràpidament la Sabrina, tot ignorant el gest de la seva germana.

—Vols callar, Corcó! —la va increpar de nou la Lara.

—Ja està bé, filla —la va renyar la mare—. Torne a estar de mal humor? No ho entenc. Tan contenta que has estat tot el cap de setmana. Em pensava que per fi havíeu fet les paus. No m'agrada gens que parlis així a la Sabrina.

—Jo també m'ho pensava —va respondre malhumorada—. Però és que sempre fica el nas a les meves coses!

La Lara va agafar l'entrepà que li havia preparat la mare i va marxar amb un fort cop de porta.

Una altra vegada! La Corcó era una experta a fer-la sortir de polleguera. La Lara, per uns moments, havia pensat que no ho tornaria a fer, però només havia necessitat uns quants minuts per aconseguir que traiés foc pels queixals. «Com s'ho fa, aquesta mig moc? N'estic farta!», va pensar quan va enfilem el carrer de camí cap a l'institut.

La Lara es va posar els auriculars i va encendre l'MP4. Com sempre que sentia música, en uns instants el seu estat d'ànim es va endolcir. Es va concentrar en la melodia i va començar a pensar quins passos de ball hi quedaven millor.

Quan va arribar a l'altura del parc de ciment, va desviar la trajectòria sense pensar-s'ho. Tenia moltes ganes de veure de prop el grafit que el Roc havia pintat allà: una carta de la reina de diamants, però amb els diamants, en lloc de vermells, de color negre. La reina de diamants que donava el nou nom al grup de ball: Black Diamond Queens.

El grafit era enorme. A sota de tot, la Lara hi va veure la signatura: una ve doble, una ema i una erra:

White Mask Roc, el seu sobrenom. Ara ho veia perfectament, però, durant molts dies, en aquell gargot només havia vist una ziga-zaga i un número dos mal dibuixat. «Que ximple, mira que no adonar-me'n!», va pensar.

De sobte, va sentir el soroll d'unes rodes lliscant pel darrere. El cor li va començar a bategar amb força abans fins i tot de confirmar qui era. En girar-se, es va trobar amb el Roc, que pujava per una rampa de l'*skatepark*. Va grimpar per fer un gran salt i una tombarella, i va caure del dret i va anar rodant fins on era ella.

—Eo! —va dir quan va arribar al seu costat—. T'he vist passar.

La Lara va sentir que se li escalfaven les galtes. Segur que estava vermella com un pebrot.

—Hola —va dir amb un fil de veu—. Volia veure el teu grafit...

—*Mola*, eh? —li va dir el Roc.

—Sí —va contestar la Lara—. Ens vas ben enganyar amb tant de misteri.

—Va ser divertit! —va dir el Roc, i es va enfilem de nou al monopatí—. Ens veiem a l'insti!

La Lara es va quedar mirant com el Roc desapareixia en direcció a l'institut.

—Adeu! —va dir sense esperar cap resposta i pensant que aquell noi era del tot imprevisible.

Quan va arribar a l'institut, la Lara va veure de lluny l'Iris i la Xana, que parlaven a la vorera. L'Iris, com sempre, anava vestida de color rosa i ben conjuntada. Gesticulava molt amb les mans amunt i avall. Se la veia entusiasmada amb el que li estava explicant a la Xana, que se la mirava amb mig somriure i movia el cap de tant en tant.

La Xana anava vestida amb una jaqueta de color morat, uns pantalons curts de quadres i unes mitges gruixudes de conjunt amb la jaqueta. Duia una boina posada de costat que li quedava moníssima i una bossa de mà molt petita. A l'esquena li penjava una motxilla ben carregada de llibres. Quan la veure arribar, va ampliar el somriure i va descobrir la filera de bràquets de coloraines.

—Bon dia, Lara! T'estàvem esperant —va dir mentre teclejava ràpidament alguna cosa en el mòbil—. Tinc una gran notícia per anunciar-vos!

—Ah, sí? —va preguntar la Lara intrigada—. I els altres on són?

—Deuen estar a punt d'arribar —va contestar la Xana movent el mòbil a l'aire—. Ja els he avisat per WhatsApp.

En uns instants, van sentir el soroll d'un tub d'escapament i tot seguit va aparèixer la Clea de paquet dalt de la moto del seu xicot. El nòvio-babau es va aturar a la cantonada perquè la Clea baixés i va derripar abans de marxar a tota velocitat. Gairebé tothom l'estava mirant, amb tant d'escàndol.

—Ei! —va dir la Clea quan va arribar on eren les Diamond—. On és en Roqui?

Just en aquell moment, el Roc arribava a l'institut, i per a sorpresa de les Diamond ho feia a peu. Duia el monopatí penjat a la motxilla. Amb tres gambades, va pujar les escales i d'un salt es va posar dret sobre la barana per lliscar amb els peus en equilibri. Abans d'arribar al final, va tornar a agafar impuls, va fer una tombarella i va caure dempeus on l'esperaven les noies.

—Ualaaa! —va xisclar l'Iris—. Sense el monopatí també t'enfiles pertot arreu!

—Es diu *parkour* —va aclarir la Xana—. Consisteix a desplaçar-se per la ciutat superant obstacles només amb el cos, sense...

—Tu no saps caminar com la resta de mortals, o què? —la va interrompre la Clea—. Qualsevol dia t'obriràs el cap, saltimbanqui! Tant que ens ha costat trobar el cinquè component del grup! Ara només falta que et lesionis, tros de suro!

Les noies van esclafir una rialla en sentir el qualificatiu, i el Roc, que gairebé no es va immutar pel comentari, va picar l'ullet a la Clea i es va encaixar bé la gorra.

—Quina és la notícia que ens has de donar, Xana? —va preguntar la Lara encuriosida.

—Diamonds, escolteu —va respondre—. Ja tenim el grup, queden un parell de setmanes de treva abans dels exàmens de final de trimestre i us he d'anunciar que... —La Xana va fer un retruc de timbals abans de dir—: He inscrit els BDQ a la *Dance World Cup!*

—La *Dance World Cup!* —va exclamar l'Iris emocionada.

—Quan se celebra? —va preguntar la Lara.

—Després de Nadal —va contestar el Roc.

—Correcte! —va dir la Xana—. El primer cap de setmana després de les vacances.

—Doncs ja ens podem posar les piles! —va exclamar la Clea.

—Per això us he volgut reunir. Hem d'enviar la música que volem utilitzar a la coreografia perquè ens acceptin. Les bases són molt estrictes amb aquest tema i tindrem un mes i escaig per preparar una bona coreografia. Durant les vacances de Nadal segur que tindrem molt de temps per assajar. És una gran oportunitat per consolidar el grup. Si aconseguim fer un bon paper en una primera aparició en públic, no ens costarà que ens acceptin en altres campionats. N'hi ha molts durant l'any i hem d'aprofitar molt bé el temps.

La Lara no es podia creure el que acabava de sentir. Participaria en el seu primer campionat de *street dance*! Allò sí que era una bona notícia!